

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.IV.30.221/2012/12. szám

A Debreceni Ítéltábla a FINTHA-NAGY Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Dr. Fintha-Nagy Ádám ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (címe; Cg.;; adószám:) felperesnek -, a Dr. Lácza György ügyvéd (Lácza Ügyvédi Iroda címe) által képviselt **alperes neve** (címe; Cg.;; adószám:) alperes ellen 227 120 633 Ft vételár és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Nyíregyházi Törvényszék 2012. február 23. napján meghozott, 8.G.15-12-040009/5. számú ítélete ellen, az alperes által 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2012. november 21. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 016 000 (Egymillió-tizenhatezer) Ft másodfokú perköltséget és az államnak az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes mint jogosult földgáz szolgáltatási szerződésből eredő követelésének megfizetése iránt kezdeményezett fizetési meghagyásos eljárást. Az alperes mint kötelezett ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 238 270 541 Ft tőke, valamint 11 149 908 Ft tőke után 2011. április 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatai és perköltség megfizetésére. A felperes előadta, hogy 2010. június 22. napján földgáz kereskedelmi szerződést kötött az alperessel, aki az értékesített földgáz mennyiség után kiállított számlákat nem vitatta, ugyanakkor azokat többszöri felszólítás és egyeztetés ellenére sem teljesítette.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének jogalapját nem vitatta, azonban arra hivatkozott, hogy a követelt összegek megalapozottságát szakértővel felülvizsgáltatta. A szakvizsgálatra felkért **E. M. K. A. Kft.** a 2011. szeptember 12. napján készített szakértői

véleményében megállapította, hogy a felperes 2010. január 1. napjától nem a szerződésben meghatározott képlet alapján számította ki az alperesnek értékesített földgáz gázmolekula árát. A jogtalan árszámítási képlettel pedig több, mint 29 000 000 Ft kárt okozott az alperesnek.

Erre tekintettel az alperesnek az volt az álláspontja, hogy a felperes követelése nem megalapozott, a beszerzett magánszakértői vélemény alapján ugyanis feltételezte, hogy nem csupán a felperes keresetével érintett gázévre vonatkozó követelés, hanem a felek között 2006. július 1. napjától fennállt teljes időtartam vonatkozásában elképzelhető a felperes részéről túlszámlázás. Miután a szakértő csak 2009. január 1. napjától vizsgálta felül a felperesi számlákat, a korábbi időszakra vonatkozóan szakértő bevezetését indítványozta a beszámítási kifogása összegének pontos meghatározásához.

A felperes az alperes által peren kívül beszerzett szakértői véleményben kimunkált túlszámlázásra tekintettel keresetét leszállította. Módosított keresetében kérte az alperes kötelezését „vételár” jogcímén 208 968 579 Ft tőkeösszeg, valamint „késedelmi kamat” címén 11 149 908 Ft tőkeösszeg és annak, 2011. április 6. napjától a kifizetés napjáig járó - a Ptk. 301/A. § szerinti - késedelmi kamata megfizetésére. Kérte továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását.

Az alperes az elsőfokú bíróság felhívása és a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti tájékoztatása ellenére beszámítási kifogását összecsúszva nem jelölte meg, változatlanul igazságügyi szakértő bevezetését kérte az esetleges túlszámlázás megállapítására a felek között 2006. július 1-től 2011. június 30. napjáig fennállt szerződéses kapcsolat teljes időtartamára vonatkozóan. A szakértői vélemény ismeretében a későbbiekben kívánta számszerűsíteni a beszámítási kifogását.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta és az 5. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 30 napon belül „vételár” jogcímén 208 968 579 Ft tőkeösszeget, továbbá „késedelmi kamat” címén 11 149 908 Ft tőkeösszeget, ez utóbbi összeg után 2011. április 6-tól 2011. június 30-ig évi 12,75%-os, 2011. július 1-től 2011. december 31-ig évi 13%-os, 2012. január 1-től a kifizetés napjáig a mindenkori naptári félévet megelőző félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamat+7%-os mértékű késedelmi kamata, továbbá 6 489 490 Ft elsőfokú perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a döntését azzal indokolta, hogy az alperes a felperes követelésének jogalapját nem vitatta, kifejezett vitatást az összecsúszásában módosított keresettel szemben sem terjesztett elő, mindössze beszámítási kifogással élt, amelyet azonban a bíróság többszöri felhívására összecsúszva nem jelölt meg. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által előterjesztett beszámítási kifogás nem felel meg a Ptk. 296. §-ának (1) bekezdése szerinti törvényi feltételeknek, ahhoz ugyanis, hogy az alperesi követelés beszámításra alkalmas legyen, a törvényi feltételeknek egyidejűleg kell fennállnia. Az alperes beszámítási kifogásából pedig éppen a beszámítási kifogás lényege, a követelésnek az összecsúszás megjelölése hiányzott. A beszámítandó összegre vonatkozó alperesi nyilatkozat hiányát az alperes szakértői bizonyítási indítványa nem pótolja, az ugyanis, hogy az alperes a felperes követelésével szemben milyen összegű ellenkövetelés beszámítására jogosult, csak akkor tartozik a bizonyítási eljárásra, ha az alperes

összegeket is megjelöli beszámítási kifogását és azt a felperes vitássá teszi. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az alperest marasztalta a jogalapjában általa elismert és lényegében összegezésében sem vitatott felperesi követelésében. Az alperest peresztesége folytán kötelezte a felperes perkiöltségének megfizetésére, melynek összegét a lerótt eljárás illeték, valamint a felperes jogi képviselével felmerült költség alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, melyben a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az eljárás során felülvizsgáltatta a felperes számlázásának alapjául szolgáló számítási rendjét, amelynek eredményeként kiderült, hogy a felperes a per alapjául szolgáló követelések során mintegy 30 000 000 Ft-tal magasabb összegű követelést számlázott ki, mint azt a szerződés lehetővé tette volna. Az a körülmény, hogy ezt az összeget a felperes elismerte, a tőkekövetelését ezen összegre lecsökkentette, igazolja a rosszhiszemű pervitelét. Mivel pedig az audit egy nagyon rövid időszakot tett vizsgálat tárgyává, ezért jogosnak tekinthető az az igény, hogy a teljes jogviszony időszakát vizsgáltsák meg szakértővel, melynek érdekében igazságügyi szakértő kirendelését kezdeményezte. Álláspontja szerint ennek hiányában nincs lehetőség arra, hogy az esetleg tévesen számlázott összeget meghatározhassa. Előadta, hogy az elszámolás elvégzésére nincs más jogi fórum, mivel a felperessel időközben a jogviszonya megszűnt, a felperes egyéb okok miatt a szolgáltatási tevékenységét nem folytatja. Mindezek alapján alaptalannak, indokolatlannak és igazságtalannak tartotta az elsőfokú bíróság beszámítási kifogására vonatkozó álláspontját, ugyanakkor eljárási hibának tartotta a kellően megindokolt bizonyítási indítványa elutasítását, állítása szerint ugyanis a szakértői vélemény ismeretében lehet konkrétan és egyértelműen meghatározni a beszámítás alapjául szolgáló összeget.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perkiöltségben történő marasztalását kérte.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetésre jutott, döntését kellő részletességgel megindokolta, mellyel az ítéletábla maradéktalanul egyetértett.

Az ítéletábla a rendelkezésére álló adatok alapján megállapította, hogy a felperes keresetében a 2/F/3. sorszám alatt csatolt számlák adatai alapján a 2010. június 16. napától 2011. március 22. napjáig esedékes gázszolgáltatás vételárát érvényesítette az alperessel szemben, ugyanis a 2010. június 16. napjáig terjedő gázfogyasztásra vonatkozó számláit az alperes már kiegyenlítette.

Az alperes az ellentmondásában bejelentette, hogy a számlák felülvizsgálata során több olyan számlát talált, amelyet a jogosult nem a szerződés szerinti árképletnek megfelelően állított ki, ezért 2009. januártól valamennyi számla vonatkozásában külső szakértő cégtől közmű auditot rendelt meg és csak azt követően tud a követelés összegezésére megalapozott nyilatkozatot tenni.

A 6. sorszámú ellenkérelmében előadta, hogy a szakértő cég megállapítása szerint a felperes 2010. január 1. napjától nem a szerződésben meghatározott képlet alapján számította ki a gázmolekula árát, mellyel 29 000 000 Ft kárt okozott részére. Előadta, hogy ezért nem megalapozott a felperes követelése, ugyanis az ezt megelőző időszakban is lehetett szabálytalan árszámítási módszer a felperes számlázásában, a szabálytalan árszámításra tekintettel pedig csökkenteni szükséges a követelés összegét a kárigényének beszámításával. Előadta, hogy a ki nem fizetett számláknál a követelés leszállítása indokolt, a kibocsátott és kifizetett számlák vonatkozásában pedig kártérítésen alapuló beszámítást kíván érvényesíteni.

A felperes a ki nem fizetett számlák esetében a szakvéleményben foglaltakban kimunkált összeggel csökkentette a követelését.

Ezt követően az elsőfokú bíróság felhívta az alperest, hogy határozott kérelmet terjesszen elő a beszámításra vonatkozóan, mely számláknál vitatja a tartalmat és felhívta, hogy csatolja 2006. évtől kezdődően a hivatkozott szerződéseket.

Az alperes a 7. sorszámú ellenkérelmében úgy nyilatkozott, hogy ellenkérelmet csak szakértői vélemény ismeretében tud tenni. Jogalapjában a felperes keresetét nem vitatta, de összecszerúságában igen.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helytállóan állapította meg, hogy az alperes által előterjesztett beszámítási kifogás nem felel meg a Ptk. 296. §-a szerinti törvényi feltételeknek, a követelés megjelölése hiányában a beszámítási kifogás ellenkövetelés megszüntetése irányultságáról sem beszélhetünk. A beszámítási kifogás ténye pedig önmagában feltételezi a felperesi követelés quasi elismerését. A Pp. 215. §-a szerint a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen, ezért a bizonyítási eljárás addig nem folytatható le, amíg az alperes az érdemi (összecszerúen is megjelölt beszámításra vonatkozó) ellenkérelmét nem terjeszti elő.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által felhívott eseti döntésen túl e körben utal a Bírósági Határozatok 1989. évi számában 62. sorszám alatt megjelent eseti döntésre is, mely szerint a kereseti kérelemre az alperesnek nyilatkoznia kell, amely vagy a per megszüntetésére irányul vagy érdemi védekezést tartalmaz. A bíróság nem érheti be azzal, hogy az alperes e nyilatkozatot csak az indítványozott szakértői bizonyítás lefolytatása után teszi meg. Más kérdés, hogy a fél nincs elzárva attól, hogy a későbbiekben, esetleg éppen a szakértői vélemény beterjesztése után védekezését módosítsa. Bár a hivatkozott eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság helyt adott a jogerős ítélet ellen emelt jogorvoslati kérelemnek, az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, azonban ennek oka - többek között - abban állt, hogy a bíróság nem hívta fel, az alperest pontos nyilatkozat megtételére. Ezzel szemben az adott ügyben az elsőfokú bíróság eleget tett a tájékoztatási kötelezettségének, több alkalommal felhívta az alperest határozott beszámítási kifogás előterjesztésére, melynek az alperes nem tett eleget, ennek hiányában pedig az elsőfokú bíróság helyesen nem bocsátkozott a „beszámítási kifogás” vizsgálatába, s nem rendelkezett a szakértői bizonyítás elrendeléséről sem.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló döntését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - annak helyes indokai szerint - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (Rendelet) 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdései alapján mérsékelt összegben állapította meg, figyelemmel arra a tényre, hogy a fellebbezett pertárgyérték alapján számítható ügyvédi munkadíj a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel nem állt volna arányban. Az ítéltábla értékelte, hogy a felperes jogi képviselője írásban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, ugyanakkor a tárgyaláson történő megjelenésekor tény- és szakszerű nyilatkozatot tett.

Az ítéltábla az így megállapított ügyvédi munkadíjra a Rendelet 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.

Az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest az illetékfeljegyzési joga folytán felmerült, „Az illetékekről” szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 2012. január 1. napjától hatályos 46. §-ának (1) bekezdése szerinti maximált összegű (2 500 000 Ft) feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az Itv. 74. §-a (3) bekezdésének utaló szabálya szerint irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése

15. §-ának (1) és (3) bekezdései szerint.

D e b r e c e n, 2012. november 21.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Szilágyiné dr. Karsai Andrea sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró